

НАТХНЕННЕ ПАША-ЗАДННОЙ КРЫШЫ

ДЗЕНЬ ДОБРЫ, БЕЛАРУСЬ! ГАВОРАЦЬ УДЗЕЛЬНІКІ ДЭКАДЫ

Александр Вадзернікаў,
аслушаны арыст
РФСР

Як вядома, самыя светлыя, самыя радасныя гады — студэнцкія. Іменна ў студэнцкія гады я ўпершыню пазнаёміўся з беларускімі слухачамі — прывітаў іх у канцэртах у Мінску. І, можа, таму ўспамінаю заўсёды Беларусь са шчырым, трывагім, мелодым пацуччём. І еду ў Мінск — як на спатканне з каханай.

Самы любімы мой кампазітар — Г. Сяўрадаў. Люблю яго творы, у якіх адчуваецца сапраўднае народнасць, вялікая глыбіня музычнай думкі, чалавечнасць, высокая культура. І — шырыня душы. Буду рады, калі беларускія сябры пагодзяцца са мной, праслухаўшы сваіх удзельнікаў «Патэтычную араторыю» для аркестра, хору і аэлітэў і камерны канцэрт з твораў гэтага выдатнага кампазітара.

Думаю, што пры сустрэчы рускіх і беларускіх не абдыцца і без рускай класікі, якая аднолькава дарагая ўсім нам. Таму «езду» ў Мінск яшчэ творы Мусаргскага, Даргамыжскага, Барадзіна, Глінкі.

Дзякуй арганізатарам рускага фестывалю ў

Беларусі! Хоцьце, каб такія сустрэчы праводзіліся як можа часцей.

Зара Далуханова,

народавы арыстка
РФСР, лаўрат Дзяржынска прэміі

Дзеда абвее быць вельмі цікавай, і мне прыемна, што я буду адной з яго удзельніц. Для ўсіх нас выступленні ў дэкадных канцэртах — вялікі гонар. Я пабываю ў Мінску, і ў горадзе Віцебску. Мая праграма: Прокоф'ев і Тарывердзіев, Шапэрын і Шуберт.

Мікалай Жукаў,

народавы мастак СССР, член-карэспандант Акадэміі мастацтваў СССР

Штошты год падарожнічаю па Савецкаму Саюзу. І вось цяпер яна прыбыла ў Беларусь.

Мне радасна, што я убачу іх разам з тым шэрадам, што не з'явіцца яна ў Мінску. Я ўдзельнічаю ў вывазненні сталіцы Беларусі ад нямецка-фашысцкіх захопнікаў, і мне вельмі хачецца б паказаць свае работы іменна тут.

Выстаўка гэтага складваецца з серыя работ пра Ул. І. Леніна, Карла Маркса, уваходзяць у яе

цыялы «Нюрнбергскі працэс», «Дзеці», «Іа краінах свету», «Іа роднай краіне» — усюды маю трохсот націў і малюнкаў.

Яўгеній Кібкала,

аслушаны арыст
РФСР, саліст Вяткага
тэатра СССР

Саме добрае ўражанне зрабіў на мяне Беларускі аркестр народных інструментаў, з якім мне даводзілася выступаць. Успэўны, што не меншую творчую роллю прынясе мне садружнасць з калектывам Беларускага тэатра оперы і балета, дзе ў час Дзекады я збіраюся выканаць роллю Яўгена Анегіна ў оперы Чайкоўскага.

Мая Пісецкая,

народавы арыстка СССР, лаўрат Ленінска прэміі

Мне хочацца перадаць сардэчнае прывітанне ўсёй балетнай трупе Беларускага тэатра оперы і балета, педагогу і балетмайстру Н. Младзінскаму.

Што сказаць пра Дзекаду? З'ява выдатная. Бо ўпершыню за многія гады мы, акцёры, і нашы браты па мастацтвам-кампазітары і мастакі, атрымалі магчымасць шырока прадманіраваць сваё майстэрства перад паграбаваным беларускім гледачом. Я вельмі, вельмі рада гэтай сустрэчы. Да хуткага спаткання, дарагія таварышы!

ФОТАЛЕТАПІС ДРУЖЫ

Маскоўскі кампазітар, заслужаны дзеяч мастацтваў РСФСР М. Каваль (у цэнтры) сустрэча з беларускімі кампазітарамі: народным арыстам СССР Я. Цімоцін (справа) і заслужаным дзеячам мастацтваў РСФСР Г. Валерыям. Дзімка зроблена ў мінскай годзе ў час плену праўлення Саюза кампазітараў РСФСР, які быў прысвечаны сямнаццаці і кіммернай інструментальнай творчасці.

ТРЫ СУСТРЭЧЫ

«Гэта было ў першы год майя працы на опернай сцэне, калі мне прыйшлося перамацаваць беларускую нацыянальную палітыку толькі ўводзіць у спектаклі. Памятаю, вынілі адной дыратар тэатра да сёбе дыя накіраваў на працягу года на тэатры Іван Сямёнавіч Каласіўскі, і вам, Тамара, дзякуючы спавязі з ім у «Фаўстце».

Я тады, вядома, вельмі захаляўся, бо спавязі з адным спэктаклем і разам з сусветна вядомым спяваем было не менш адзіным выпрабаваннем, чым выпусціць з рук у мастацтве, Але радасць і сумеснай творчасці з вельмі майстрам перамацаваў душэўны ўзрушэнні, «Фаўст» (ён паказаўся ў удзеле Каласіўскага тры разы запар) прайшоў добра. У знанні нашага сусветнага выступлення Іван Сямёнавіч падараваў мне, якой спавязі, сваю фатаграфію ў ролі галоўнага героя, напісаны на ёй «З удзячнасцю за сумесны спэктаклі, у добры час іздаю творчыя ўражэнні».

У тым жа спэктаклі «Фаўст» прызвешч гэтай ім дывалася сустрэцца з другім вядомым у нас у гэтай краіне оперным арыстам, салістам Вялікага тэатра Саюза ССР Іванам Пітровым, якога на Захадзе называюць «другім Шаляпіным».

Адна з любімых маіх опер — «Іадыта» Чайкоўскага. Вобора галоўнай герані кралыні, чысты і чалавечны. Ён мне вельмі падабаецца. Адною з іх даўраў выступіць у гэтай оперы разам з салістам Вялікага тэатра Александром Огніўчаным.

Я ўспамінаю толькі ад трох сустрэчак, а іх было значна больш у гэтай творчай мінцы. І кожная з іх — гэта працэс творчага ўзабагацення. Яні цудоўна, што ў час Дзекады рускія мастакі і кампазітары ў Беларусі сустрэліся з нашымі калегамі па працы.

Т. ШЫМКО,
народавы арыстка БССР, саліст на Беларускага тэатра оперы і балета.

ШКОЛА МАЙСТЭРСТВА

Дэкада рускага мастацтва, якая нібы адкрывае наш чарговы творчы год, — хваляючая падзея ў жыцці Савецкай Беларусі. Гэта і вялікае свята давох братніх культур, і адна з аднавішчых справаў дзяржавы, якая перадае аднаго майстроў творчасці перад народам.

Бадай, самае важнае, што прыгадваем мы па гэтай дзесяці дзён, што абавязкова адчуем на дэкадных канцэртах, сустрэчах, выстаўках, — гэта бесперапыннасць культурных і творчых узаемаўзаемаў нашых народаў, якія трывалі ўсталяваліся ў нашым штодзённым жыцці, сталі яго нормай.

Вядучыя мастакі нашай рэспублікі вучыліся ў Маскве і Ленінградзе засвойваючы там трывалы аснову радзіцкай творчасці. Вось некалькі прыкладаў: В. Цімоцін вучыўся ў С. Тарывердзіева, А. Шыбэў — у У. Сарова, І. Ахромчык скончыў ВХУТЕМАС у Ленінградзе, у Акадэміі мастацтваў вучыліся І. Воранаў, Х. Плішын, Ф. Дарашвіч, Г. Мурманцаў, У. Стальманонак; маскоўскія мастакі вучыліся ў М. Савіці, І. Стасевіч, М. Данчык.

Эстафету класічных традыцый рускага мастацтва мы пераялі ад тых рускіх мастакоў, якіх творчасць была як бы «мостам» між рускай класікай і мастацтвам савецкага рэалізму. Гэта, напрыклад, Ф. Багародскі, Г. Ражні, Б. Ігансон, П. Пакаржэўскі, Г. Бродскі, Г. Савіці, А. Асцьмеркін, Д. Нардоўскі, Дарэчы, і ў нас, на Беларусі, у Віцебскім мастацкім тэхнікуме, выхавалі мастацка-рэалістычныя выпускнікі Пенябургскай Акадэміі мастацтваў Валодзіч Віктарыяў Волкаў і Мікалай Аркадзевіч Керзіч.

Мы з задавальненнем прымаем у

сябе ў рэспубліцы выстаўкі вядучых майстроў рускага савецкага выяўленчага мастацтва. Вось хоць бы ў апошні час пазнаёмліся з выстаўкамі правадзейных членаў і членаў-карэспандантаў Акадэміі мастацтваў СССР, рускага пейзажыста (у якой вялікі раздзелам быў прадастаўлены М. Рамадзіна), з персанальнай выстаўкай Г. Ніскага. Усё гэта — хваляючыя падзеі ў мастацкім жыцці рэспублікі.

А хіба не з'яўляецца магчымым рэчышчам высакорнага ўплыў рускага мастацтва на беларускае тое, што ў Дзяржаўным мастацкім музеі БССР існуе адна з лепшых у краіне калекцыя найрадзайчых іздаў рускага класічнага жытця.

Мы ганарымся і тым, што многія выхадцы з Беларусі, нашы землякі, з'яўляюцца сёння дзеячамі вялікага рускага савецкага мастацтва. Яны не траціць сувязі з радзімай, дапамагаюць сваім беларускім калегам творчымі нарадамі і даюць ім высакорны прыклад служэння мастацтву. Гэта, напрыклад, Д. Ромас, Г. Ніска, А. Грышай, Ф. Малораў.

Нашу рэспубліку наведвалі і працавалі побач з намі выдатныя майстры рускага выяўленчага мастацтва, як, напрыклад, цудоўны скульптар М. Манізер, чый помнік Уладзіміру Ільчыку Леніну ўпрыгожвае адну з галоўных плошчаў Мінска.

Немагавана для развіцця мастацтва нашай рэспублікі і тое, што на ўсёх важнейшых усеагульных выставах народаў і твораў мастакоў усіх братніх народаў краіны паказваюцца і нашы творы.

Да нашага мастацтва заўсёды ставяцца з увагай Саюз мастакоў

СССР і Акадэмія мастацтваў СССР. Беларускія мастакі прымаюць чыны ўдзел у кіраўніцтве Саюзам мастакоў СССР, у рабоце Мастацкага фонду СССР. Перад гэтымі арганізацыямі мы маем і вялікія абавязкі, і карыстаемся ў іх неамятой правамі. І Саюз, і фонд даюць нам магчымасць шырока карыстацца дамамі творчасці, удзелам у творчых групах, у творчых намядзайчых на краіне і за мяжу, кансультацыямі лепшых мастакоў Расійскай Федэрацыі. Узвіль хоць бы сабе прамысловую эстаўку, якая адкрывае неабсяжныя перспектывы эстаўтычнага выхавання народа. Зусім інадаўна ў Сенежы пад Масквой на нарадзе-семінары па праблемах прамысловай эстаўтыкі пабыла і група з Беларусі — Г. Таркуноў, Э. Зайцаў, І. Немагай, А. Сурскі. Удзельнікі нарады-семінара атрымалі творчую кансультацыю, як кажучы, на самым высокім узроўні.

Я наўмысна прыводжу будзённыя факты. У іх выразна адлюстроўваецца бесперапыннасць нашых творчых узаемаўзаемаў.

Некалькі слоў пра асабістае.

Для мяне вялікае шчасце, што ў маёй творчай біяграфіі былі сустрэчы, энречы, доўгія і кароткія размовы з Васіліем Мікалаевічам Якаўлевым — цудоўным мастаком, вялікім эрудытам.

Я шчаслівы, што вучыўся ў Б. Ігансона, К. Пятрова-Водкіна, А. Савінава. Мне лягчэй працаваць ад таго, што маю такіх сяброў, як Г. Ніска, Я. Ромас, І. Сяўрабаны. Мае настаўнікі і сябры — цудоўныя рускія савецкія мастакі — шмат што вызначылі ў маім поглядзе на задачы, якія павінен ставіць перад сабой савецкі мастак.

Так, сапраўды, рускае савецкае мастацтва для ўсіх нас — школа высокага майстэрства.

Мы з радасцю вітаем на нашай зямлі удзельнікаў Дзекады — рускіх мастакоў. З хваляваннем пазнаёмімся мы з выстаўкамі іх цудоўных твораў.

Высакорныя традыцыі нашай дружбы маюць.

Сардэчна запрашаем, нашы дарагія калегі, настаўнікі і сябры!

Яўген ЗАЙЦАЎ,
народавы мастак БССР.

«ЗОЛУШКУ» СТАВІЦЬ ЗАХАРАЎ

Народны арыст РСФСР Р. Захараў рэпазіруе балет «Золушка».

Для кожнага выхаванца новай партыі, новай ролі — заўсёды вельмі радасная падзея, — сказала Лідэ Рамадзіна. — Для мяне работа над роллю Золушкі з'яўляецца невялікай адвагай.

Справа ў тым, што ў «Золушцы» я зноў сустрэлася на гэты раз з усю на сцэне тэатра, яна была педагогам. Радзіца Уладзіміравічам Захаравым. У студыі, у якой Рамадзіна ўвядоўляе правядзенне ролі, чылішы і рабіла першыя літаральныя першыя крокі ў мастацтва балета. З тых пор працягло ўжо даволі многа часу, але ў мяне назаўсёды засталіся ў памяці гады вучбы ў таварыства вядомага майстра, харофа свецкай харэаграфіі, якім з'яўляецца Р. Захараў. Запомнілася не толькі вялікая патрабавальнасць, але і уважлівасць, чылі адносіны Рамадзіна Уладзіміравіча да сваіх вучняў.

Ды вось Валерыя Міроноў, — сказала Рамадзіна, — часта ўспамінае гады вучбы ў Рамадзіна Уладзіміравіча.

Побач з намі стаяў заслужаны арыст БССР Валерыя Міроноў.

— Яшчэ ў школьныя гады, — успамінаў Міроноў, — распавядаў Уладзіміравіч паставіў для нас Лідэ невялікі канцэртны нумар на музыку дэкадываў Уладзіміравіча і рабіла першыя літаральныя першыя крокі ў мастацтва балета. З тых пор працягло ўжо даволі многа часу, але ў мяне назаўсёды засталіся ў памяці гады вучбы ў таварыства вядомага майстра, харофа свецкай харэаграфіі, якім з'яўляецца Р. Захараў. Запомнілася не толькі вялікая патрабавальнасць, але і уважлівасць, чылі адносіны Рамадзіна Уладзіміравіча да сваіх вучняў.

— На жаль, пачатак работы над «Золушкай» супаў з нашай «гастроўнай пэрыядам» у Амерыку, працяглае Рамадзіна. — Так што першым з Валерыям даводзіцца праявіць не толькі на рэпетыцыях, але і самастойна, каб нагнаць упэўненасць.

Робота з Рамадзіна Уладзіміравічам вельмі цікавая, захаляюцца, для кожнага выхаванца гэта вялікая творчая школа.

Званок ад калікаў адстаўкі па сцену, перапынаў нашу размову. Мы памалілі арыстам вялікага поспеху ў новым спектаклі.

СЭРЦЫ РАСКРЫТЫ НАСУСТРАЧ

Рускае мастацтва! Неабсяжны свет раскрываецца перад кожным, хто зямліца з творчасцю вялікага народа.

Уладарна кроцьчэ руская мастацкая культура па планеце, акававаючы вялікі ўплыў на духоўнае жыццё народаў.

У поўнай меры адчуваў і адчувае на сабе гэты дабраворны ўплыў мастацтва беларусаў. У дзесятых творчых узаемаўзаемаў, якія маюць даўня традыцыю, складваецца і складаецца музычны фальклор рускага і беларускага народаў. Нават у час працяглага адрыў заходніх земляў ад Расіі крылатая руская народная песня пранікала да нас і ўваходзіла ў наш побит.

Гэтыя ўзаемаўзаемныя ўзамаўзаемныя пасля ўз'яднання Беларусі з Расіяй у канцы XVIII ст. У XIX стагоддзі ў бытавы рэпертуар беларусаў уліліся такія радзольныя рускія народныя песні, як «Яраны», «Водга-Волга», «Эх, ты, доля мая, доле» і многія іншыя, якія і сёння ў нас выкавваюцца на рускай мове. Руская народная песня анавала плённы ўплыў на шырыню дэянаўно беларускіх напеваў, з Расія, таварышым чынам, прыйшло да нас і народнае многагалоссе.

Беларусы ўклад унеслі ў вывучэнне культуры нашага народа перадавыя рускія вучоныя. А рускія музыканы, пачынаючы з М. Рамадзіна-Корсакава і канчаючы Е. Пліўсам, папоўнілі нашы фальклорныя фонды сваімі запісамі беларускага народнага мелоды.

Беларуская народная песня не раз прымавала ўвагу рускіх кампазітараў. Яе водар адчуваецца ў некаторых творах М. Глінкі, М. Мусаргскага, А. Глазунова і інш.; кампазітары М. Іпадітаў-Іванцаў, А. Грычанаў, А. Копасаў, А. Фляркоўскі ўзабагацілі рэпертуар нашых харавых калектываў і салістаў майстэрствамі арацэўнікаў беларускіх народных песняў, а В. Шабалін стварыў некалькі выдатных хоравых па тэксты Мансіма Танка.

Развіццё плённы рускіх уплыў на нас не можам сабе ўявіць бурнае развіццё нашай маладога прафесіянальнага музычнага мастацтва, якое ірвалася ўжо ў свецкую эпоху.

Заўтра адкрываецца Дэкада рускага мастацтва ў Беларусі. Яна

ІМЯ ГЭТАМУ БАГАЦЦЮ—РУСКАЯ МУЗЫКА

Разам з усімі творчымі работнікамі рэспублікі настойліва рыхтаўся наш калектыў да вялікага свята — Дэкады рускага мастацтва ў Беларусі.

Нашы творчыя кантакты з рускімі кампазітарамі, музыкантамі, вакалістамі растуць і моцнеюць з кожным годзе.

Нам яшчэ раней давалася іграць творы Дамітрыя Кабалеу-скага ў прысутнасці аўтара і заслужыў яго высокую ацэнку.

Арам Хачатурян, даведзшыся, што мы з ахвотай выконваем яго музыку, прыслаў наядуна свой новы твор — «Рускую фантазію» для народнага аркестра.

Сумесна з Акадэмічнай харавой калектывам кіраўніцтвам Р. Шырмаў наш аркестр — першы выканаўца лірычнай сюіты «Беларускія песні» маскоўскага кампазітара Александра Фляркоўскага. А ў дні Дэкады адбудзецца прэмера яшчэ аднаго твора гэтага таленавітага кампазітара. Новая аркестравая паэма «Свята ўраджая», напісаная з уласцівым кампазітару майстэрствам. У ёй шырока скарыстаны народныя інтанацыі. Першае выкананне музычнага твора — задача адказная, і мы стараемся выканаць яе так, каб твор прагучаў на ўсю сілу.

З мастацтвам нашага калектыву пазнаёмліся наядуна маскоўскія кампазітары Ледаўна і Стэмлінеўскі, а раней, у час IV з'ядзе кампазітарскай арганізацыі Беларусі, — прадстаўнікі стварыўша пакалення кампазітараў-маскоўцаў Міхаіл Чукаці і Марыян Каваль.

З цікавасцю сочым мы за твор-

СУВЯЗІ ДАЎНІЯ, ПЛЭННЫЯ

З рускімі сябрамі нас, артыстаў-каласеўцаў, звязваюць даўня і плённыя творчыя сувязі. Мы, як кажучы, з самай каліскай, ўзгадываем пад бацькоўскім прыглядом аднавішчых майстроў рускага мастацтва.

Беларускі драматычны тэатр Імя Я. Коласа, як вядома, зорадзіўся ў Маскве. У дваццатых гады пры Маскоўскім Мастацкім акадэмічным тэатры была арганізавана тэатральная студыя, у якой тады займаўся разам са мной К. Саннікаў, С. Станюта, М. Глебушкіна, М. Міцкевіч і многа іншых вядомых членар майстроў Беларускай сцэны. Мы былі прагня да ведаў, да творчасці, мы наведвалі спектаклі слаўтага МХАТ і іншых маскоўскіх тэатраў, вывучалі ігру лепшых акцёраў, спрачаліся, як рабіць той ці іншы вобраз. З намі дзівіліся сякраты, свайго майстэрства лепшыя артысты, рэжысёры.

І вось наша вучоба ў Маскве скончылася. Мы паехалі ў Віцебск стварыць новы тэатр. Пачался ўпертаў і рухліва работа. Але і тут нас не пакідала работа. Але і нашы настаўнікі, рускія майстры, рэжысёры памагалі стаць на ногі.

У свой час тэатр Імя Я. Коласа адным з першых у рэспубліцы пацуччэ ставіць на Беларускай сцэне рускія класічныя п'есы. Гэта — разам вельмі проста — Беларуска тэатр ставіць і Астроўскага, і Чакава. І ўсё гэта, як кажучы, ягу-

«Беспасажніца» была ўдальні пачаткам, і потым побач з нашымі вядомымі беларускімі п'есамі мы часта ставілі рускую класіку. Стэвілі «Рэвізор» Гоголя, «Варыя Горкага», п'есы рускіх савецкіх драматургаў.

Мы і ў далейшай сваёй творчай прэнтцыі не парывалі сувязі з майстрамі рускага тэатральнага мастацтва. І сёння разам з нашымі саюзамі з усім лепшым, што з'яўляецца на рускай сцэне, і ўсё гэта творча скарыстоўваем у сваёй рэбодзе.

Дэкада рускага мастацтва — вельмі значная з'ява ў культурным жыцці рэспублікі. Што ж сказаць сваім родным рускім сябрам у такіх радасні, светлы дзень! Шчасліва — вам падарожжаў па нашай Беларускай зямлі, шчасліва ўсё гэта сустрэчы з шырымі, вятлівымі Беларусімі!

Александр ІЛЬІНСКІ,
народавы арыст СССР,
Віцебск.

ЗЕМЛЯКІ ПАМЯТАЮЦЬ

Кампазітар Уладзіміра Канстанцінавіча Сарокіна — ураджэнец горада Голыца добра вядома ў розных кутках нашай Радзімы па яго напеўках, нашых масавых песнях. Зара ён жыве і працуе ў Ленінградзе, але ніколі не парывае сувязі з роднай Беларусі. Вось і цяпер на стала кампазітара я заўважыў канверт са штампам з горада Палацка. Гэта пішучы удзельнік турэцка юных краязнаўцаў са школьна № 5. Яны расказваюць любімаму кампазітару ад тых вялікіх менах, якія адбыліся на старажытнай палачкай зямлі, ад перспектываў далейшага будаўніцтва вядомым горадзе.

Уладзімір Канстанцінавіч а сучасна заўважае:

— Шкада, што дэкаднай праграма не прадугледжана паезда Палацка. Шчыра кажучы, вельмі жадаюся б зноў пабываць у адных мясцінах, выступаць на творчых весяраў перад працоўнымі і вядома, сустрэцца з юнымі слухачамі, пагаварыць з імі аб песнях і музыцы. Дзеці мне не забываюць. Вось яшчэ адно лісто ад іх. Я атрымаў яго з Мінска. Пішучы піянеры са школьна-інтэрната № 7, з піянерскага атрада Імя Пятра Сяргеявіча Клымы, удзельнікі абароны Брэсцкай крэпасты. Яны завуць да сябе ў госці. Пішучы, што летам

ВІТАЕМ СЯБРОЎ

Сёння ў нас у гасцяў рускае мастацтва. Пра яго можа гаварыць многія. Аб развіццях мастацтва, дзе стала яго традыцыя. Аб яго інтэлектуальнай, аб духоўным узвышэнні, аб адукацыйнай аднавішчых талентаў, якое ў нас пакаленні майстроў. Аб палітычнай аднавішчых, якая ў нас у гэты момант у народ уліліся і ўсё імя сваёму росту сінраваў у камуністычнае будучасць.

Цяперашняя Дэкада надзвычай пачувалі. І хоць пры сучасных сродках зносіні людзей нішто так хутка не становіцца агульным здабыткам, як музыка, якая разбывае радзыхалымі па ўсім свеце ў сотыя долі секунды, думаю, аб прысутнасці на канцэртах цудоўных выканаўцаў прыносіць асабліва радасць.

Будучыя прэміеры новых і напісанаў, адзін з якіх зроблены на інтэлектуальны Гогна разам з Марыям Хучэвічам, з другі пастаўлены на інтэлектуальным Новым на «Маскоўскі», — таясама падзеі дэкады.

Першы з гэтых фільмаў «Мне дваццаць год» — нінаповецца ад жыцця сумасяўна моладзі. Тады ж назіранне і роздум аб падзеях нашых дзён. Другі фільм — экранізацыя п'есы «Маніцыа Балзазінава».

Выдатныя і паказальныя арысткі адважыліся ў абодзю фільмах. У першым мы сустракаем рад новых для нас акцёрскіх дараванняў, а ў другім плываць вядомых і слаўных акцёрскіх талентаў расійскага арысткі для нас новым і невідомым да гэтага часу бонам.

У гэтым — асноўны тэндэнцыі савецкага кінамастатва, якое ўставае ў чарговы этапны год свайго існавання.

М. ФІГУРОСКІ,
заслужаны дзеяч мастацтваў БССР, рэжысёр студыі «Беларусьфільм».

Заслужаны дзеяч мастацтваў РСФСР Г. Місі сядзіць Беларускай мастакоў у час аднаго са сваіх прыездаў у нашу рэспубліку.

Фота Ул. ІРУКА.

Літаратура
Мастацтва

